

The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU ANĐEO GOSPODNJI

Nedjelja, 20 kolovoza 2006.

Bogatstvo i vrijednost teologije sv. Bernarda

Draga braćo i sestre,

Danas kalendar među svecima dana navodi svetoga Bernarda iz Clairvauxa, velikoga crkvenog naučitelja, koji je ivio između XI. i XII. stoljeća (1091-1153). Njegov primjer i njegovo naučavanje pokazuju se više nego korisnima i u ovo naše doba. Povlačeći se iz svijeta nakon razdoblja snane unutarnje muke, izabran je za opata cistercitskog samostana u mjestu Clairvaux u dobi od 25 godina, te je na tome mjestu ostao kroz 38 godina, sve do smrti. Posvećivanje šutnji i kontemplaciji nije ga spriječilo u obavljanju snanoga apostolskoga djelovanja. Uzoran je bio također i po zauzetosti kojom se borio da bi ovladao svojim naglim temperamentom, kao i zbog poniznosti kojom je znao prepoznati vlastitu ograničenost i nedostatke.

Bogatstvo i vrijednost njegove teologije nisu toliko u tome da je krenuo novim putovima, već daleko više u tome da je vjerske istine uspio predloiti tako jasnim i tako prodornim stilom da je očaravao slušatelja i pripremio mu duh na sabranost i molitvu. U svakom se njegovom spisu zapaa jeka bogatoga unutarnjeg iskustva, što ga je uspijevaao prenijeti drugima iznenađujućom sposobnošću uvjeravanja. Za njega je najveća snaga duhovnoga ivota ljubav. Bog, koji je Ljubav, čovjeka stvara zbog ljubavi i zbog ljubavi ga otkupljuje; spasenje svih ljudskih bića što su smrtno ranjena istočnim grijehom i pritisnuti osobnim grijesima u čvrstome je prianjanju uz boansku ljubav što nam je potpuno objavljena u Kristu raspetom i uskrsлом. Bog u svojoj ljubavi liječi našu volju i naš razum uzdiući ih na najviši stupanj jedinstva s Njime, to jest na svetost i na mistično jedinstvo. O tome, među ostalim, piše sveti Bernard u kratkome ali bremenitome djelu Liber de diligendo Deo. Osim toga, postoji i jedan drugi njegov spis na kojega bih htio upozoriti, De consideratione, upućen papi Eugenu III. U njemu je glavna tema vanost unutarnje sabranosti, koja je temeljni element svake pobonosti. Potrebno se čuvati, zapaa svetac, opasnosti pretjerane aktivnosti, bez

obzira na okolnosti i na slubu koju se obnaša jer brojne zaokupljenosti često dovode do “tvrdoće srca”, “nisu ništa drugo do li patnja duha, gubitak razuma, rasipanje milosti” (II, 3). Opomena vrijedi za svaku vrstu zaokupljenosti, pa i ako se tiču upravljanja Crkvom. Riječ koju s tim u vezi Bernard upućuje papi - koji je ranije bio njegov učenik u Chiaravalle - provokativna je: “Evo - piše on - kamo te mogu odvesti te proklete zaokupljenosti, ako se i nastaviš gubiti u njima... ne ostavljajući ništa od sebe sebi samome” (isto tamo). Koliko je i nama koristan ovaj poziv na primat molitve i razmatranja! Neka nam u njegovoj konkretizaciji u našem ivotu pomogne sv. Bernard koji je tenju redovnika k usamljenosti i miru samostana znao uskladiti s nunošću vanih i sloenih misija u slubi Crkve.

Povjerimo tu elju zagovoru Majke Boje, koju je on od djetinjstva volio njenom i sinovskom pobonošću priskrbajući si naslov “marijanskog naučitelja”. Zazovimo je da zadobije dar pravoga i trajnoga mira za cijeli svijet. Sveti Bernard u jednome svome glasovitom govoru Mariju uspoređuje sa zvijezdom koju gledaju mornari da ne izgube smjer: “U talasanju zbivanja ovoga svijeta, imaš dojam da ne hodaš toliko ovom zemljom već da se lelujaš među velikim valovima i olujama; ne okreći oči od sjaja te zvijezde ako ne eliš da te progutaju valovi... Gledaj zvijezdu, zazivaj Mariju... Slijedeći ju, ne ćeš pogriješiti put... Ako te ona štiti ne boj se, ako te ona vodi ne umaraš se, ako ti je ona milostiva dolaziš do cilja” (Hom. super Missus est, II, 17).